udødelige Rod og at blande min Krone med din". Han kjender dem alle; gjemt i hans Erindring ligger hele Aarets, hele Landets Flora. Han, som gik med Lommen fuld af Frø for at saa ud paa bare Steder, at det maatte vokse i Norge; han, som, naar han færdedes mellem os Mennesker, bar sin Nellike i Knaphullet som et hemmeligt Mærke, et Forstaaelsens Tegn melllem sig og Friluftslivet derude, hvor han hørte hjemme — for hans indre Øje synes Blomsterne stadig at vandre forbi i et stille, uvisneligt Skønhedstog, og denne Naturberuste ser dem over alt, han *ser* Blomstersyner, han *drømmer* Blomsterdrømme, indfanget som i Ranker og Grene, han ikke kan slippe bort fra.

Hvad betød da Naturen for Vergeland? Først og sidst sig selv, intet Symbol, intet over eller mere end sig: det skønneste af alt det skabte. Den er det Sted, han hører til med sit inderste Væsen, hvor hans Trang til fuldendt, rigt, i Duft og Farve og Fylde overstrømmende Liv mættes. Denne moderlige Jord *er* hans Moder, han bliver stærkere og sundere hver Gang han lægger sig tæt ind mod hende. „Mig, hvem Duggen kan beruse — sig, hvad Magt formaar at knuse — vel et saa fredhelligt Bryst?" De piner ham, disse Mennesker, med Misforstaaelse, Forfølgelse; med at begaa Uret mod hverandre; med deres Lavhed og Styghed; de hidser og jager ham, og i sig selv hører han ogsaa en brusende Elv — men derude er Fristedet, ved Tærsklen lægger han allerede Byrden af: — „jeg behøver kun et Glimt af Solen for at briste i høj Latter af en Glæde, jeg ikke kan forklare. Naar jeg lugter til et grønt Blad, glemmer jeg, bedøvet, Fattigdom, Rigdom, Fjender og Venner. Min Kats Strygen mod min Kind udglatter alle Hjærtesaar. I min Hunds Øje sænker jeg mine Sorger som i en dyb Brønd. Min Vedbende er vokset. Did ud af mit Vindue har den baaret paa sine brede Blade alle de Erindringer, jeg ikke bryder mig om at gjemme".

Derude er Misforstaaelse umulig; han er jo mellem lutter Venner, hør, hvordan han kjender dem alle:

Anemoners muntre Vrimmel,
Gentianers sunde Blod,
Saxifragers blege, tyste
Tryllekreds —

Her staar *Lavet*, det graa Rensdyrlav, der „ryster sine